

Pere: No, no, portem 20 anys amb una política a grària completament guiada per una política colonialista, perquè els EE.UU ens han imposat unes instal·lacions, una classe de bestiar perquè depenguem d'ells. I si ells volen demà, aquí no mengem carn, car impottem el 90 % d'alimentació, ... Llavors ens han fotut per terra la política de fa vint anys que enguany ja no és vàlida.

Angel: Mira, ara tenim una economia industrial mal montada, però abans no hi havia una economia en l'agricultura ni en la ramaderia, ni en el bosc, sinó que sumant aquestes tres coses s'anava tirant!! Llavors els masovers de casa teva, Josep, quantes vaques tenien?

Fàbrega: Sí, dues o tres.

Angel: Un vedell o dos a final d'any per anar salvant aquella casa. En canvi, ara hi ha tres, quatre, cinc o sis llocs que viuen de la ramaderia.

Pere: Abans hi havia pura ramaderia, que el producte final era net...

Angel: Per anar jalant...

Pere: Ara tenim una densitat de bestiar monogàstrics, que és la única cosa nostra que tenim són les instal·lacions, porten al bestiar de fora, l'alimentació de fora, etc... Això, deixa un marge de rendiment comercial que... en fi, no és una font de riquesa com la que havia abans. Abans, en un lloc hi havia dues vaques, en un altre cinc, en un altre deu, i tot això sumava molt.

Angel: Que poques n'hi havia que en tinguessin deu!!.

Josep: Sí, n'hi havia poc bestiar.

Angel: El que no podem mantenir, és que les cases de pagès tornin a tenir cinc o deu vaques cada una.

Pere: Això no tornarà mai.

Angel: És clar que no!!.

Pere: Mira aquí a Sant Hilari podrien viure set-centes vaques, extensivament, i es girarien a l'any quaranta milions de pessetes. O sigui, que lo fonamental seria una ramaderia extensiva, llavors el que vindria fins al final.

Biel: Estic totalment d'acord amb la ramaderia extensiva.

Pere: St. Hilari es idoni per la ramaderia extensiva, però aquí estem explotant la ramaderia com fa 200 anys, el pastor, les ovelles, ..., no s'ha fet res, jo crec que tenim recursos, prats, etc..., per una ramaderia extensiva a St. Hilari.

Sadía: Jo penso que cal anar a la ramaderia extensiva, perquè donaria feina a molta gent, que tornaria a aquestes cases de pagès buides.

Pere: Això no pot tornar.

Angel: Jo tampoc no hi estic pas d'acord.

Biel: El que no podem fer, és tornar a aquella casa que hi havia 10 vaques.

Pere: Això és impossible.

Biel: A allò que si es pot tornar es que una família torni a pagès i tingui cinc cases de pagès, i tingui 500 vaques o 300.

Pere: El que dius tú, seria ideal però volgem o no estem a dins d'una societat de consum, llavors, si volguéssim agafar-nos tots i ens n'anirem a viure a pagès, i prescindirem de tot, ara això..., n'hi ha molts que intenten fer-ho, hippies, joves, ... que sabem que hi aguanten 6 mesos, tots volen posar ramaderies, que farem, que anirem, ..., i aquests són els qui no fan res, perquè no és lo seu, i no hi entenen res.

Angel: Anem de cara a una ramaderia com a font de riquesa, si anem aquí, anem a una ramaderia que no és rentable, antieconòmic cent per cent, idíl·lica tot el que vulguis
(continua l'Angel): maca, però no es econòmica.

Badia: No ho mirave des del punt de vista idíl·lic, sinó pràctic.

Biel: De protecció del paisatge...

Badia: Volia dir que hem de mirar de ser autosuficients, que podríem arranjarnos aquestes cases dels voltants i mirar de solucionar la ramaderia i l'agricultura.

Biel: Pensem una cosa, i sigem realistes si volem tirar la ramaderia endavant, hem de pensar que la gent que ho tirà endavant serà gent que viurà al poble amb nosaltres, que a la nit anirà al cafè, veurà la T.V., i al matí agafarà el Land Rover, per donar menjar al bestiar.